

PROFESORUL VASILE ALBU

Cînd soarele acestei veri capricioase își celebra solstițiul răsfațându-se în veșmintele-i aurii, nourii cei plumburii ai morții i-au dat tîrcoale colegului și prietenului nostru, profesorul Vasile Albu – dascăl de istorie și slovă pămînteană, bun român și împătimit oștean al Asociațiunii ASTRA, ale cărei idealuri le-a slujit constant răpindu-i, harnic și darnic, întreaga-i ființă, deoarece un șir de ani a fost președintele despărțămîntului „Chioar” de la Șomcuta Mare, teritoriu de laudă și vie spiritualitate românească. Ni-l amintim ca pe un bărbat falnic, cu părul nins de povara anilor și de noianul grijilor ce-l cumpăneau. Statura-i impozantă, croită parcă din stejarii porților maramureșene, părea de nedoborît nicicînd și de către nimeni. Dar n-a fost să fie așa. Cu vorba-i domoală și chibzuită, profesorul Albu te „așeza” cuminte în meandrele istoriei și filologiei deprinse conștiincios, în tinerețea sa, la vestita Școală a Clujului. Nu puteai scăpa, cu una cu două, de la „lecția” magistrului ascultat întotdeauna cu atenție și pînă la capăt în tot ce avea a-ți spune documentat și de-a dreptul captivant. Desigur, el cobora din stirpea învățaților ardeleni a căror „împărăție” credem că nu are sfîrșit.

Era, vorba lui Camil Petrescu, „UN OM ÎNTRE OAMENI”, un veritabil APOSTOL al Țării Chioarului cu care se logodise tainic, ținutul respectiv devenindu-i ideal și veșnicie. Tocmai de aceea,

cîntarea tristă a corurilor sătenilor de la Buciumi, Șomcuta Mare ori Finteuș a suspinat la slujba prohodului în acele zile de solstițiu, în prag de Sînzienă, îndoliind natura, hăt, pînă spre Țara Lăpușului... Dar, mai ales, l-au plîns sufletele cinstite regretîndu-l pe omul care a pus atîta pasiune și pricepere în favoarea actului de cultură. Profesorul Albu „suferea” de o molipsitoare trudă continuă subsumată educației perma-

nente, fie că aceasta se numea intelectuală, estetică sau civică. Într-un cuvînt „zestre” oferită cu generozitate generațiilor ce s-au perindat la catedră și nu numai. Prin obștescul său sfîrșit, venit din păcate prea de timpuriu, brutal de repede și-n suferință, plecarea dintre noi a profesorului Vasile Albu lasă un gol greu de depășit, tocmai acum cînd asistăm la o ușoară revigorare a sentimentului patriotic, din păcate hulit de „unii” într-un timp relativ recent. Conștiințele neamului sunt chemate, așadar, să apere tot ceea ce înseamnă valoare și identitate românească.

Ne vine greu să ne împăcăm cu gîndul că de acum încolo nu-l vom mai întîlni pe domnul Albu pe la reuniunile Astei și că nu-i vom mai admira zîmbetul sincer izvorît din bunătate și din privirea-i cu ade-vărat umană ...

Liviu DÎRJAN

Cu adîncă mîhnire rememorăm un an de la trecerea din viață (12 octombrie 2012) a celui care ar fi putut împlini zilele acestea

80 de ani (n. 1933) – **CLAIN PETRU**, director al SC Construcții Hidro, membru fondator al Despărțămîntului ASTRA „Mihail Kogălniceanu” din Iași, fervent și permanent susținător al activităților culturale astriste.

Fie-i amintirea pururi vie!